

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Zbigniew Makarewicz
Sędziowie:	SA Andrzej Kaczmarek (sprawozdawca) SA Lech Lewicki
Protokolant	st. prot. sądowy Artur Trubalski

przy udziale Wiesława Greszty prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2014 r. sprawy

1) **S. K.** oskarżonego z art. 13 §1 kk w zw. z art. 282 kk

2) **R. J. (1)** oskarżonego z art. 13 §1 kk w zw. z art.282 kk oraz z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

3) **K. W.** oskarżonego z art. 56 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk w zw. z art.65 §1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 22 października 2013 r., sygn. akt II K 28/13

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec S. K. w ten sposób, że:

1. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 5 (pięć) lat;
2. na podstawie art. 72 § 1 pkt 7 kk zobowiązuje oskarżonego w okresie próby do powstrzymania się od przebywania w środowiskach osób handlujących środkami odurzającymi;
3. na podstawie art. 73 § 1 kk oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora;

II. w pozostałych częściach zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację wniesioną na korzyść oskarżonych R. J. (1) i K. W. za oczywiście bezzasadną;

III. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za drugą instancję i ustala, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

S. K., R. J. (1) i K. W. oskarżeni zostali o to, że:

I. w okresie od września 2007 r. do lutego 2008 r., w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw wprowadzania do obrotu i udzielania znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i tabletek ekstazy oraz środków odurzających w postaci marihuany

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk;

S. K. i R. J. (1) oskarżeni zostali o to, że:

II. w grudniu 2007 r. daty bliżej nieustalonej w S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, po uprzednim użyciu przemocy wobec H. S. polegającej na pobiciu rękoma po całym ciele, usiłowali doprowadzić go do rozporządzenia mieniem w kwocie 1500 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na nieprzekazanie im przez pokrzywdzonego powyższej kwoty pieniędzy,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk;

nadto S. K. oskarżony został o to, że:

IV. w okresie od września 2007 r. do lutego 2008 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wprowadził do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 660 gramów amfetaminy oraz środków odurzających w postaci 57 gramów marihuany, czyniąc sobie z popełniania powyższego przestępstwa stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

R. J. (1) oskarżony został o to, że:

V. w okresie od września 2007 r. do lutego 2008 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wprowadził do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 350 gramów amfetaminy oraz 300 tabletek środka o nazwie ekstazy, czyniąc sobie z popełniania powyższego przestępstwa stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 w zw. z art. 65 § 1 kk;

K. W. oskarżony został o to, że:

VI. w okresie od lutego 2007 r. do lutego 2008 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wprowadził do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 400 gramów amfetaminy oraz 150 tabletek substancji psychotropowej o nazwie ekstazy i środków odurzających

w postaci nie mniej niż 90 gramów marihuany, czyniąc sobie z popełniania powyższego przestępstwa stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

Sąd Okręgowy w Radomiu wyrokiem z dnia 22 października 2013 r., sygn. akt II K 28/13:

I. uniewinnił S. K., R. J. (1) i K. W. od popełnienia czynu opisanego w pkt I (pierwszym) aktu oskarżenia;

II. uniewinnił S. K. od popełnienia czynu opisanego w pkt IV (czwartym) aktu oskarżenia;

III. uznał S. K. i R. J. (1) w miejsce czynu zarzucanego im w punkcie II (drugim) aktu oskarżenia za winnych tego, że w grudniu 2007 roku daty bliżej nieustalonej w S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z inną ustaloną osobą, nakazując H. S. położenie się na asfalcie i przyciskając jego prawą ręką nogą do podłoża grozili mu odrąbaniem ręki posiadaną siekierą, zmuszając do wskazania osób handlujących narkotykami w S. - to jest popełnienia przestępstwa z art. 191 § 1 kk i za to na podstawie art. 191 § 1 kk wymierzył: S. K. karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a R. J. (1) karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IV. uznał R. J. (1) w miejsce zarzucanego mu w punkcie V (piątym) aktu oskarżenia czynu za winnego tego, że w okresie od października 2007 roku daty bliżej nieustalonej do 13 lutego 2008 roku w S., działając

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, przekazując odpłatnie do dalszej sprzedaży, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci 300 gram amfetaminy i 300 tabletek środka o nazwie ekstazy, czyniąc sobie z popełniania powyższego przestępstwa stałe źródło dochodu - to jest popełnienia przestępstwa określonego w art. 56 ust. 1

i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii – w brzmieniu pierwotnym obowiązującym do dnia 09.12.2011r. (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii – w brzmieniu pierwotnym obowiązującym do dnia 09.12.2011 r. (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk wymierzył mu grzywnę w wysokości 180 (sto osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki w kwocie 20 (dwudziestu) złotych i karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

V. uznał K. W. w miejsce zarzucanego mu w punkcie VI (szóstym) aktu oskarżenia czynu za winnego tego, że w okresie od października 2006 roku daty bliżej nieustalonej do września 2007 roku w S., działając

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, przekazując odpłatnie do dalszej sprzedaży, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci 400 gram amfetaminy i 150 tabletek środka o nazwie ekstazy oraz środków odurzających w postaci 90 gram marihuany,

a także udzielił odpłatnie dwóm osobom łącznie 8,5 grama amfetaminy - czyniąc sobie z popełniania powyższego przestępstwa stałe źródło dochodu - to jest popełnienia przestępstwa określonego w art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii – w brzmieniu pierwotnym obowiązującym do dnia 09.12.2011r. (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 4

§ 1 kk w zw. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 kk w zw.

z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii – w brzmieniu pierwotnym obowiązującym do dnia 09.12.2011r. (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. art. 11

§ 3 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk wymierzył mu grzywnę w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki w kwocie 30 (trzydziestu) złotych i karę 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone wobec R. J. (1) w punktach III i IV wyroku kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył R. J. (1) karę 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych S. K., R. J. (1) i K. W. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Od wyroku tego apelację wniósł obrońca oskarżonych, który zaskarżył wyrok w odniesieniu do:

- oskarżonego S. K. w zakresie kary, za czyn wymierzony w pkt II wyroku,
- oskarżonego R. J. (1) w zakresie kary za czyn opisany w pkt III wyroku oraz w zakresie winy za czyn opisany w pkt IV wyroku,
- oskarżonego K. W. w zakresie winy za czyn opisany w pkt V wyroku.

Skarżący zarzucając:

1. rażąco niewspółmierność wymierzonej kary pozbawienia wolności oskarżonym S. K., R. J. (1) za czyn określony w pkt III wyroku i zakwalifikowanie z art. 191 § 1 k.k. poprzez jej bezwzględny charakter,
2. naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 2 i 7 k.p.k. przez dowolną ocenę materiału dowodowego i interpretację wątpliwych faktów na niekorzyść oskarżonych J. i W. co do czynów określonych w pkt IV i V wyroku,
3. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku, a polegający na uznaniu, że:
 - oskarżony J. i W. dopuścili się czynów opisanych w pkt IV i V wyroku,
 - R. J. (1) wziął od S. 300 g amfetaminy i 300 sztuk ecstasy,
 - K. W. wziął od S. 400 g amfetaminy, 15 tabletek ecstasy, 90 g marihuany.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku wobec:

- S. K. przez złagodzenie kary pozbawienia wolności i warunkowe zawieszenie jej wykonania na okres 3 lat,
- R. J. (1) przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu opisanego w pkt IV wyroku i warunkowe zawieszenie wykonania kary orzeczonej za czyn opisany w pkt II, ewentualnie przez uznanie, że R. J. (1) sprzedał S. amfetaminę w ilości 150 g i wymierzenie za to kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz wymierzenie kary łącznej w wymiarze 2 lat z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,

- K. W. przez uniewinnienie od popełnienia czynu opisanego w pkt V wyroku, ewentualnie przez uznanie że K. W. wprowadził do obiegu 78,5 g amfetaminy i wymierzenie za ten czyn stosownej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Apelacyjny w Lublinie zważył, co następuje:

Wniesiona apelacja, o ile domaga się w niej skarżący zmiany zaskarżonego wyroku, w odniesieniu do oskarżonego S. K., przez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, zasługuje na uwzględnienie. W pozostałym zakresie, w odniesieniu do oskarżonych R. J. (1) i K. W., okazała się oczywiście bezzasadna.

Jakkolwiek autor wniesionego środka odwoławczego niezwykle lapidarnie uzasadnił swoje stanowisko w zakresie odstąpienia, przez sąd pierwszej instancji, od warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec S. K. kary pozbawienia wolności, kładąc nacisk, w istocie rzeczy, wyłącznie na stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu wiążąc to z ustawowym zagrożeniem, co, w ocenie Sądu Apelacyjnego w Lublinie, nie może przekładać się bezpośrednio na podstawę do zastosowania instytucji przewidzianej w art. 69 k.k., to jednak zasadnie, chociaż bez szerszego uargumentowania, powołuje się na uprzednią niekaralność oskarżonego, jako okoliczność uzasadniającą zastosowanie tego dobrodziejstwa. Zauważyć również należy, że i wyrokujący w pierwszej instancji Sąd Okręgowy w Radomiu nie pochylił się nad problematyką związaną z istnieniem pozytywnej prognozy co do zachowania oskarżonego w przyszłości tj., że pomimo niewykonania orzeczonej kary nie popełni on ponownie przestępstwa i będzie przestrzegać porządku prawnego. Nie wskazał też sąd meriti żadnych, w istocie rzeczy, okoliczności, które przemawiałyby przeciwko orzeczeniu wobec oskarżonego S. K. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania zwłaszcza, że wymierzona ona została poniżej górnego progu umożliwiającego zastosowanie omawianej instytucji.

Oceniając więc okoliczności, o których mowa w art. 69 § 1 i 2 k.k., a mające wpływ na podjęcie decyzji w przedmiocie warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego S. K. kary pozbawienia wolności, Sąd Apelacyjny w Lublinie nie aprobuje stanowiska sądu pierwszej instancji, z którego ma wynikać, że kwestie prewencji generalnej i indywidualnej decydują o wymierzeniu bezwzględnej kary pozbawienia wolności, co można wyczytać z treści uzasadnienia tej części zaskarżonego wyroku (str. 35), zwłaszcza, że poza ogólną konstatacją sądu nie afirmowano żadnych, w istocie rzeczy argumentów, które owe względy szczególnie-prewencyjne, mające uzasadniać wymierzenie kary izolacyjnej, by wyjaśniały. Powiada przecież Sąd Okręgowy w Radomiu, że oskarżony S. K. ma „czystą kartę karną”, nie wskazał żadnych faktów czy dowodów, z których wynikałoby, że oskarżony jest osobą zdemoralizowaną, wymagającą resocjalizacji w warunkach izolacji, nie wskazał też żadnych negatywnych okoliczności, które wskazywałyby na naganne zachowania oskarżonego po popełnieniu przestępstwa będącego przedmiotem osądu w niniejszej sprawie i z nim związanych. To właśnie decyduje o względach prognostycznych tj., że sprawca czynu, mimo niewykonania orzeczonej wobec niego kary będzie przestrzegać porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa.

Ustalenie pozytywnej prognozy, co do zachowania oskarżonego w przyszłości dało Sądowi Apelacyjnemu w Lublinie podstawę do zmiany zaskarżonego wyroku przez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Długi okres próby powiązany z nałożeniem obowiązku, którego charakter wynika z okoliczności popełnionego przestępstwa przypisanego oskarżonemu, oraz z oddaniem oskarżonego, w okresie próby, pod dozór kuratora to elementy, które powinny stanowić realną gwarancję prawidłowego przebiegu resocjalizacji oskarżonego w warunkach wolnościowych.

Autor apelacji kwestionując wyrok sądu pierwszej instancji, w części dotyczącej oskarżonego R. J. (1), zaatakował rozstrzygnięcie o karze

w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt III wyroku a wyczerpującego dyspozycję art. 191 § 1 k.k. ora winę w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt IV tegoż orzeczenia, przy czym gotów jest zaaprobować, iż oskarżony, w wyniku przestępczych działań, w zakresie tego czynu „sprzedał” P. S. (1) amfetaminę w ilości 150 g i wymierzenie, za tak zmodyfikowany czyn, kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz kary łącznej w rozmiarze 2 lat pozbawienia wolności – również z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Skarżący zakwestionował też, w całości, wyrok w zakresie winy oskarżonego K. W., tj. przypisanie mu popełnienia przestępstwa opisanego

w pkt V zaskarżonego wyroku i podobnie, jak w przypadku oskarżonego R. J. (1), skłonny jest zaaprobować uznanie, że oskarżony K. W. „wprowadził do obiegu” 78,5 g amfetaminy oraz wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Kwestionowanie wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu oparte zostało

na względnych, określonych w art. 438 pkt 2 k.p.k. powodach odwoławczych,

a mianowicie na naruszeniu zasad in dubio pro reo oraz swobodnej oceny dowodów. Za tak sformułowanym zarzutem stoi wadliwa, według autora apelacji, ocena dowodu z zeznań P. S. (1), pomawiającego oskarżonych o popełnienie przypisanych im czynów, a więc dowodu, który, przy braku innych dowodów, nawet pośrednich, oraz przy istniejących dowodach przeciwnych, nie powinien zostać obdarzony wiarą i stanowić podstawy ustalonego stanu faktycznego.

Nie zgłasza autor apelacji zastrzeżeń odnośnie wiarygodności zeznań M. Ł., P. M., Ł. K. i M. Z., którzy również „pomawiali” oskarżonego K. W., a ich depozycje stały się podstawą dowodową ustalonego stanu faktycznego. W tym zakresie żadne z reguł rzetelnego procesu nie zostały według autora apelacji naruszone. Stąd też postulat pod adresem sądu odwoławczego o uznanie, że K. W. wprowadził

do obrotu jedynie 78,5 g amfetaminy. Nie kwestionuje też autor apelacji depozycji P. S. (1) w zakresie, w jakim utrzymywał on, iż nabył, do dalszej odsprzedaży, 150 g amfetaminy od R. J. (1). Twierdzi też skarżący, że K. W. sprzedał P. S. (1) jedynie 30 g amfetaminy, zaś pozostała ilość nabywanych, do dalszej odsprzedaży, przez P. S. (1) środków odurzających, zarówno od oskarżonego R. J. (1) jak i od oskarżonego K. W. to jedynie pomówienie P. S. (1), które nie zostało wsparte żadnymi dowodami, chociażby pośrednimi.

Uzasadniając swoje stanowisko, w zakresie czynów opisanych w pkt IV

(pkt V aktu oskarżenia) i pkt V (pkt VI aktu oskarżenia) wyroku, a przypisanych odpowiednio R. J. (2) oraz K. W., autor apelacji podejmuje próbę podważenia ustaleń sądu w zakresie ilości nabytych, przez P. S. (1), od oskarżonych środków odurzających, przez dokonanie wyliczeń, które w żaden sposób nie odzwierciedlają rzeczywistego stanu rzeczy,

lecz stanowią dowód na interpretację, dowolnie wybranych fragmentów depozycji P. S. (1) i to bez próby nawet powiązania tych wyliczeń z całokształtem ujawnionego w sprawie materiału dowodowego. Przecież wyrokujący w pierwszej instancji Sąd Okręgowy w Radomiu poświęcił temu wiele uwagi, przedstawiając,

w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, powody dla których uznał, że oskarżeni wprowadzili do obrotu ustalone przez sąd ilości środków odurzających

(zob. str. 16 – 21). W uzasadnieniu tej części zaskarżonego wyroku sąd pierwszej instancji wskazał, co wynika z zeznań K. S. oraz z wyjaśnień oskarżonego K. W., że P. W. zaopatrywał się

w narkotyki u K. S. w okresie od października 2006 r. do września 2007 r., kiedy to K. W. wyjechał do Holandii. Wyjaśnił też powody takiego ustalenia, wskazując konkretne podstawy dowodowe. Ustalił też jakie ilości narkotyków i jakiego rodzaju były przedmiotem transakcji pomiędzy nimi.

Co więcej; uzasadnienie tej części zaskarżonego wyroku wyjaśnia w sposób logiczny i wyczerpujący sprzeczności w zeznaniach P. S. (1) oraz oskarżonego

i w jakim zakresie sąd meriti obdarzył wiarą jego depozycje.

Podobnie przedstawia się sytuacja z ustaleniami w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu R. J. (1), a opisanego w pkt IV zaskarżonego wyroku. Nie znalazł Sąd Apelacyjny podstaw do zakwestionowania ustaleń sądu pierwszej instancji tylko z tego powodu, że zeznania P. S. (1), w których opisuje on „współpracę” z oskarżonym R. J. (1) ulegają zmianie co do ilości amfetaminy przekazanej P. S. (1), do dalszej sprzedaży, przez R. J. (1), a jest to zasadniczy powód kontestowania, przez autora apelacji, zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego R. J. (1). Ponadto skarżący poddaje

w wątpliwość zeznania P. S. (1) również odnośnie tabletek ekstazy twierdząc, że R. J. (1) nie mógł w ciągu czterech miesięcy przekazać P. S. (1) 300 szt. tabletek tego środka, skoro P. S. (1) w ciągu roku nabył od K. W. tylko 150 szt. ekstazy. Rzecz jednak w tym,

że owe zmiany w zeznaniach P. S. (2) dostrzeżone zostały przez wyrokujący w pierwszej instancji Sąd Okręgowy w Radomiu i poddane ocenie,

co wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku (str. 20 – 21). Nie dopatrzyl się w niej sąd odwoławczy błędów precyzyjnych czy logicznych, które mogłyby skutkować jej podważeniem.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w Lublinie brak jest więc podstaw do kwestionowania oceny przeprowadzonych, przez sąd meriti dowodów. Nie wykazuje ona ani dowolności, ani też niezgodności z wiedzą oraz doświadczeniem życiowym. Jest logicznie poprawna i jako taka pozostaje pod ochroną art. 7 kpk w zw.

z art. 410 kpk. Nie ujawniono też w trakcie kontroli odwoławczej zaskarżonego orzeczenia okoliczności, które wykazywałyby, że sąd pierwszej instancji powziął,

lub powinien powziąć wątpliwości, których nie usunął dostępnymi środkami dowodowymi, a następnie rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonych.

Nie ujawniono też innych uchybień, podlegających uwzględnieniu z urzędu, które wymuszałyby rozstrzygnięcie poza granicami wniesionego środka odwoławczego.

Brak jest, w ocenie sądu odwoławczego podstaw do ingerencji w zaskarżone orzeczenie, w części dotyczącej orzeczenia o karze, wobec każdego z oskarżonych, czego domaga się autor apelacji. Pomijając już sam fakt braku możliwości warunkowego zawieszenia wykonania jednostkowych kar pozbawienia wolności zauważyć wypada, że sąd pierwszej instancji wymierzając oskarżonym R. J. (1) oraz K. W., kary pozbawienia wolności

i grzywny za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w żaden sposób nie uchybił regułom mającym wpływ na rodzaj i intensywność stosownej represji. Podkreślenia wymaga fakt, że Sąd Okręgowy w Radomiu, w niezwykle obszernym uzasadnieniu tej części zaskarżonego wyroku, odniósł się, wręcz drobiazgowo,

do wszystkich okoliczności mających wpływ na ukształtowanie kary,

w szczególności omawiając dyrektywy wymiaru kary, ważąc je z realiami niniejszej sprawy. Nie da się skutecznie twierdzić, że orzeczone wobec oskarżonego

R. J. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności przekraczają limitujący ich wymiar stopień winy, co w równym stopniu odnosi się do kary orzeczonej wobec oskarżonego K. W.. Lektura uzasadnienia wyroku pozwala na stwierdzenie, że wymiar kary uwzględnia, we właściwych proporcjach dyrektywy decydujące o jej intensywności i w żaden sposób nie da się skutecznie twierdzić, że są one rażąco niewspółmierne.

Nie podziela Sąd Apelacyjny w Lublinie poglądu skarżącego, jakoby „sklasyfikowanie” na dość niskim poziomie społecznej szkodliwości czynu opisanego w art. 191 § 1 kk samo przez się uzasadniało wymierzenie kary o mniejszej intensywności, niż uczyniono to w zaskarżonym wyroku. Faktem jest, że występki stypizowane w omawianym przepisie zagrożony jest karą do trzech lat pozbawienia wolności. (Odnotować przy tym należy, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd meriti powołał przepis art. 191 § 2 kk zagrożony karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności, co stanowi zapewne oczywistą omyłkę, zwłaszcza

że w dalszej części uzasadnienia, w żaden sposób nie przywołuje okoliczności znamionujących ten typ czynu zabronionego (str. 35 uzasadnienia wyroku).

Jeżeli jednak zwróci się uwagę na okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu, i to w aspekcie drastycznego sposobu działania, celu jaki przyświecał oskarżonym, działającym w zmuszeniu pokrzywdzonego do wskazania osób handlujących narkotykami na terenie przestępczej działalności oskarżonych,

to trudno przyjąć, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonych można było ustalić na tak niskim poziomie, aby, w powiązaniu z pozostałymi okolicznościami, uzasadniało to wymierzenie łagodniejszej kary pozbawienia wolności.

W końcu stwierdzić należy, że wymierzenie kar jednostkowych powyżej limitu określonego w art. 69 § 1 kk i łącznej wobec oskarżonego R. J. (1) przekraczającej ów limit nie daje podstaw do zastosowania wobec oskarżonych instytucji przewidzianej w powołanym wyżej przepisie. Nie da się też obronić, i to skutecznie, tezy o przekroczeniu przez sąd meriti uznaniowości w kształtowaniu represji karnej, która dosięgnęła oskarżonych, co oznacza brak podstaw do jej złagodzenia.

Nie znajdując więc podstaw do uwzględnienia wniesionych środków odwoławczych już to w granicach zaskarżenia, już to poza granicami wniesionych środków odwoławczych, Sąd Apelacyjny w Lublinie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za drugą instancję znajduje swoje uargumentowanie w art. 624 § 1 kpk.